

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **C.C.C. a.s.**, K. v likvidácii, posledne so sídlom H.K., IČO: X. proti povinnej **I.**, bytom K., **o vymoženie 41,49 € s prísl.**, o dovolaní **E. s.r.o.**, so sídlom H. zast. Advokátskou kanceláriou N. s.r.o., so sídlom R., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. mája 2012 č.k. 5CoE/33/2012-56, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice – okolie v exekučnej veci oprávneného C.C.C. akciová spoločnosť, K. v likvidácii, posledne sídlom H.K., proti povinnej I., bytom K., o výkon exekúcie pre 41,49 € prísl., vedenej u súdneho exekútora JUDr. Ing. Š., Exekútorský úrad T., P., pod sp. zn. EX 642/99, v konaní o zmenu oprávneného v exekúcii uznesením zo dňa 5. decembra 2011 č.k. 0Er/996/1999 rozhodol tak, že zmenu oprávneného nepovolil; exekúciu zastavil a uložil povinnému nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 72,17 € do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Uviedol, že vo veci bol konajúcemu súdu doručený návrh spoločnosti E. s.r.o., so sídlom vo V. na zmenu oprávneného s tým, že vymáhaná pohľadávka bola postúpená na ich spoločnosť podľa predložených listinných dokladov spoločnosťou I. spol. s r.o, ktorá získala pohľadávku pôvodného oprávneného voči povinnému. Zároveň navrhovateľ úkonu uviedol,

že súhlasí so vstupom do exekučného konania. Navrhovateľ úkonu spojil v jednom podaní dva úkony, a to tak, že okrem návrhu na zmenu oprávneného navrhol súčasne i zmenu súdneho exekútora, o ktorých sa ale rozhoduje z procesného hľadiska samostatne.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv a povinností.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 92 ods. 2 O.s.p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa § 92 ods. 3 O.s.p. súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu, alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Nový oprávnený súhlasil so zmenou písomným podaním, ktorým navrhol zmenu oprávneného, doručeným súdu dňa 16.11.2011. Súdny exekútor oznámil súdu zánik oprávneného výmazom z registra a súčasne postúpil príslušné zmluvy, na základe ktorých prešla vymáhaná pohľadávka na spoločnosť E. s.r.o., a súčasne navrhol rozhodnúť o zmene účastníka konania. Oznámenie bolo súdu doručené dňa 28.7.2011.

Podľa § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva.

Podľa § 20a ods. 2 OZ právnická osoba zapísaná v obchodnom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra.

Dotazom do obchodného registra exekučný súd zistil, že oprávnený C.C. IF a.s., bol dňa 27.10.2010 z obchodného registra vymazaný na základe ukončenia likvidácie ku dňu 31.8.2010. Oprávnený zanikol výmazom z obchodného registra, nemôže byť preto ďalej účastníkom konania. Ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Exekučný súd sa preto ďalej zaoberal otázkou prípustnosti, či neprípustnosti rozhodnúť o návrhu na zmenu účastníka konania doručeného súdu dňa 28.7.2011 exekútorom a následne dňa 16.11.2011 spoločnosťou E. s.r.o., ktorá sa označila za oprávneného. Z obsahu priložených listín vyplýva, že súdu bol doručený návrh na zmenu oprávneného po dni kedy došlo k zániku oprávneného. Súd pri rozhodovaní o tejto otázke vychádzal z judikátu 1Obdo V 45/2007, v ktorom najvyšší súd riešil otázku rozhodnutia o zámene účastníka konania – oprávneného po jeho zániku v prípade, že návrh na rozhodnutie o zámene bol podaný pred jeho zánikom. Z judikátu vyplýva, že návrh na zmenu účastníkov možno účinne urobiť len dotedy, kým má pôvodný žalobca (v tomto konaní oprávnený) spôsobilosť byť účastníkom konania. Ak zánikom túto spôsobilosť stratí, návrh na zmenu už nemôže byť účinne urobený. Podstatou rozhodnutia je záver, že nie je rozhodujúce či postupca existuje aj v čase, keď súd o návrhu na zmenu žalobcov rozhoduje. Stačí, ak takýto návrh bol na súd urobený alebo bol s ním vyslovený súhlas skôr, než stratil spôsobilosť byť účastníkom konania.

Súd na základe zistených skutočností z predložených listinných dokladov nepripustil zmenu na strane oprávneného a exekúciu ako neprípustnú zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote spoločnosť E. s.r.o., a navrhla napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo rozhodnúť o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného. Uviedol, že rozhodnutie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ poukázal na to, že v zmysle doterajšej súdnej praxe odo dňa oznámenia prevodu práv z exekučného titulu na nového oprávneného a uplatnenie týchto nárokov novým oprávneným, je súdny exekútor povinný vykonávať exekúciu už v prospech nového oprávneného a okresný súd je povinný konať v konaní už s novým oprávneným. Uviedol, že je neprípustné, aby súd skúmal trvanie podmienok konania u pôvodného oprávneného potom, čo mu bola oznámená a relevantne preukázaná hmotnoprávna sukcesia do práv pôvodného oprávneného a doručený návrh na zmenu oprávneného Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku platného a účinného v rozhodnom čase, ak došlo k prevodu práv vyplývajúcich z exekučného titulu a účastníci konania požiadajú o zmenu účastníkov a uvedená skutočnosť bude preukázaná listinami preukazujúcimi prechod práv, súd návrhu vyhovie, ak to navrhol oprávnený alebo ten na koho boli práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli a súhlasí s tým ten, kto má vstúpiť namiesto oprávneného. Ak uvedená skutočnosť nastala po začatí konania, súd má povinnosť vyhovieť návrhu, aby na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva prevedené. Zdôraznil, že v roku 2006 došlo k oznámeniu učenému jednak pôvodným oprávneným a jednak novým oprávneným spoločnosťou I., s.r.o., ktorým malo dôjsť k zmene v osobe oprávneného. Má za to, že prvostupňový súd pochybil aj v samotnom výroku, ktorým exekúciu zastavil, bez jej predchádzajúceho vyhlásenia za neprípustnú. Pokiaľ by došlo k zastaveniu exekúcie v zmysle napadnutého rozhodnutia, oprávnený by bol nútený vymáhať svoju pohľadávku podaním nového návrhu na vykonanie exekúcie.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, na odvolanie oprávneného uznesením z 31.mája 2012 č.k. 5CoE/33/2012-56 napadnuté uznesenie potvrdil, účastníkom náhradu trov exekučného konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie odôvodnenia rozhodnutia uviedol, so zreteľom na § 92 ods.2, 3, § 103 O.s.p., § 18 ods.1 a § 20a ods. 2 OZ, keďže oprávnená C.C., IF, a.s. bola dňa 27.10.2010 z obchodného registra vymazaná na základe ukončenia likvidácie ku dňu 31.8.2010, oprávnený zanikol výmazom z obchodného registra, nemôže byť účastníkom konania, tento nedostatok podmienky konania nemožno odstrániť.

Odvolací súd preto uznesenie súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie spoločnosť E. s.r.o. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.05.2012, sp. zn. 5CoE/33/2012 ako aj rozhodnutie Okresného súdu Košice – okolie zo dňa 5.12.2011, sp. zn. 0Er/996/1999-36 a vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému súdu alebo aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že povolí zmenu účastníka konania na strane oprávneného a pripustí, aby namiesto doterajšieho oprávneného C.C.C. akciová spoločnosť K. v likvidácii, vstúpil do konania nový oprávnený – obchodná spoločnosť E. s.r.o. Dovolateľ tvrdil, že súd prvého stupňa porušil jeho procesné práva, keď jeho rozhodnutím zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku a to bez jej predchádzajúceho vyhlásenia za neprípustnú. Odvolací súd sa v otázke zmeny oprávneného stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, pričom neodpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania. Zároveň odvolací súd odvolanie v časti proti výroku o zastavení exekúcie a náhrade trov exekúcie odmietol, pričom sa ani nevyjadril k procesnému pochybeniu Okresného súdu, ktorý bez predchádzajúceho vyhlásenia exekúcie za neprípustnú, exekúciu zastavil. Z uvedeného dôvodu je napadnuté rozhodnutie Krajského súdu zároveň nepreskúmateľné. Predmetné porušenie ústavného práva a zakotvenie tak dovolacieho dôvodu v obdobnej právnej veci konštatoval aj najvyšší súd v rozhodnutí zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 1 Obdo V 45/2007, na ktoré poukazujú vo svojich rozhodnutiach okresný ako aj krajský súd. V zmysle § 37 Exekučného poriadku platného do 31.08.2005, ako aj z praxe súdnych exekútorov že k zmene osoby oprávneného postačovalo preukázanie súdnemu exekútorovi listiny o prevode práva z exekučného titulu na novú osobu, ktorá tým vystupovala ako oprávnený v exekučnom konaní. Z textu zákona vyplýva, že k zmene účastníka dochádza oznámením účastníka konania, ktoré však musí byť doložené listinou túto skutočnosť preukazujúcou a tieto predpoklady v danom prípade boli splnené, preto súd mal konať už s oprávneným I. spol. s r.o., ktorý sa stal účastníkom konania ex lége a nemal rozhodovať o zmene účastníka z pôvodného oprávneného C.C., investičný fond, a.s. na dovolateľa, ale z oprávneného I. spol. s r.o. na dovolateľa.

Dovolateľ kvalifikovaným spôsobom prejavil vôľu byť účastníkom konania, a to na strane navrhovateľa. Účinnosť tohto prejavu nemôže byť závislá na výmaze pôvodného oprávneného z obchodného registra. Ak miesto doterajšieho oprávneného sa uvoľnilo pred skončením konania, dôvodne na jeho miesto môže vstúpiť dovolateľ, ktorý túto vôľu prejavil. Odvolací súd sa však vyššie uvedenými závermi neriadil a odňal tak účastníkovi, resp. jeho právnenému nástupcovi možnosť konať pred súdom. Zároveň toto odňatie možnosti konať pred

súdom má fatálne dôsledky na rozhodovanie vo veci samej, t.j. zastavenie exekúcie. Každá procesná vada konania, ktorá je uvedená v § 237 O.s.p., je zo zákona dôvodom zakladajúcim vždy nielen prípustnosť dovolania, ale tiež jeho opodstatnenosť. Rozhodnutie, ktorému predchádzala niektorá z týchto väd, nemôže byť považované za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa ustanovenia § 10a ods. 1 O. s. p., po zistení, že dovolanie podala na to oprávnená osoba, zastúpená právnickou osobou založenou na účel výkonu advokácie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

V posudzovanej exekučnej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolací súd najskôr skúmal prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p., ktorý v odsekoch 1 a 2 taxatívnym spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť dovolaním.

Podľa § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné:

- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.),
- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.),
- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo potvrdenie uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho

vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

V posudzovanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. však nie je významný subjektívny názor účastníka konania, ktorý tvrdí, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení, pretože rozhodujúce je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne aj došlo.

Vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Rozumie sa tým taký procesne vadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Súdy zúčastnené na rozhodovaní mali dovolateľovi odňať možnosť konať pred súdom tým, že nepovolili zmenu účastníka konania na strane oprávneného napriek tomu, že dovolateľ a jeho právny

predchodca splnili všetky zákonné predpoklady pre vstup dovolateľa do konania na strane oprávneného.

S vyššie uvedeným názorom dovolateľa sa dovolací súd nestotožnil.

Dovolací súd uvádza, že prvostupňový, ako aj odvolací súd na zistený skutkový stav správne aplikovali ustanovenia § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. Exekučné konanie v predmetnej veci sa totiž začalo ešte v roku 1999 a podľa prechodného ustanovenia § 235 ods. 2 Exekučného poriadku platilo, že exekučné konania začaté do 1. februára 2002 sa dokončia podľa doterajších predpisov. Ustanovenie § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002 otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní riešilo len čiastočne. Ustanovovalo, že exekúciu možno vykonať aj proti inému, než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného, než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, ak sa preukázalo, že na takú osobu prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu. Prevod alebo prechod práva alebo povinnosti pokiaľ nevyplýval priamo z právneho predpisu, bolo potrebné preukázať listinou vydanou alebo overenou oprávneným orgánom. Citované ustanovenie však neupravovalo konkrétny postup účastníkov exekučného konania, súdneho exekútora a exekučného súdu pre prípad, že k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu po začatí exekučného konania aj došlo. Z ustanovenia § 251 ods. 4 O. s. p. vyplýva, že na exekučné konanie sa použijú ustanovenia prvej až piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. V praxi to znamená, že pokiaľ Exekučný poriadok určitú procesnú situáciu nerieši, tak sa na jej riešenie použijú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V danom prípade to znamenalo potrebu aplikovať ustanovenia § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. o zmene účastníka konania. Súčinnosťou od 1. septembra 2005 bolo zavedené nové znenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorým sa účastníkom exekučného konania uložila povinnosť ohľadom existencie právnych skutočností zakladajúcich prevod alebo prechod práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu a exekútorovi povinnosť na základe takéhoto oznámenia podať na súd návrh na pripustenie zmeny účastníctva. V zmysle prechodných ustanovení § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku však toto ustanovenie nie je možné aplikovať na exekučné konania začaté pred 1. septembrom 2005, čo je aj posudzovaný exekučný prípad.

Dovolateľ správnosť svojho výkladu ustanovenia § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 odôvodňuje o.i. ustálenou praxou súdnych exekútorov

v tom čase, t. j. zrejme do nadobudnutia účinnosti novely Exekučného poriadku, uskutočnenej zákonom č. 341/2005 Z. z. Tvrdí pritom, že na zmenu oprávneného alebo povinného stačilo oznámiť súdnemu exekútorovi, že došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu na inú osobu a predložiť listinu, ktorá túto skutočnosť preukazovala.

Okolnosti prejednávanej veci však priamo potvrdzujú problematickosť takéhoto výkladu zákonných ustanovení. Tvrdený prevod alebo prechod práva z exekučného titulu sa môže stať predmetom sporu tak, ako tomu bolo aj v danom prípade, keď exekútor pokračoval v konaní s pôvodným oprávneným, pretože usúdil, že zmluva o postúpení pohľadávok a ani jej príloha neobsahovali dostatočnú špecifikáciu postupovanej pohľadávky. Túto otázku však exekútor nebol oprávnený sám riešiť. Len súd môže posúdiť, či okolnosti uvádzané v oznámení, sú spôsobilé privodiť prevod alebo prechod práva alebo povinnosti z exekučného titulu a či predložené listiny sukcesiu do práv a povinností oprávneného alebo povinného aj preukazujú. Správnosť záverov exekučného súdu, ako súdu rozhodujúceho v prvom stupni, môže byť následne preskúmaná v rámci odvolacieho konania (keďže nejde o uznesenie podľa osobitného zákona – Exekučného poriadku, viď § 202 ods. 2 O. s. p. a judikát R 6/2003), a za istých okolností aj konania dovolacieho. Je však neakceptovateľné, aby bol súd viazaný tým, ako otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní posúdil súdny exekútor. Pokiaľ teda aj prax účastníkov exekučného konania a súdnych exekútorov pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. bola taká ako uvádza dovolateľ, nebola správna a ani v súlade so zákonom, a už vôbec nie záväzná pre súd rozhodujúci o návrhu na zmenu účastníka konania. Keďže aj v exekučnom konaní platí, že právne záväzný výklad zákona podáva výlučne súd.

Dovolateľ ďalej namietal, že aj keby bol správny názor, podľa ktorého je na zmenu účastníka konania potrebné osobitné rozhodnutie exekučného súdu, súdy zúčastnené na rozhodovaní neprípustné skúmali trvanie podmienok konania u pôvodného oprávneného po tom, čo im bola oznámená a preukázaná hmotnoprávna sukcesia do práv pôvodného oprávneného a doručený návrh na zmenu oprávneného spolu so súhlasom nového oprávneného so vstupom do konania. Odvolával sa pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 1 ObdoV 45/2007, ktorý v skutkovo a právne obdobnej veci konštatoval existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., spočívajúcu v tom, že súd nepripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa z dôvodu výmazu pôvodného navrhovateľa z obchodného registra pred rozhodnutím súdu o zmene účastníka konania.

Podľa jeho názoru najvyšší súd týmto rozhodnutím potvrdil názor o prípustnosti zmeny účastníka konania po tom, čo pôvodný účastník zamkol, avšak návrh na zmenu bol podaný ešte pred zánikom účastníka. K tomuto dovolací súd uvádza, že medzi predmetným prípadom a prípadom, ktorý riešil najvyšší súd v konaní pod sp.zn. 1 ObdoV 45/2007 je jeden podstatný rozdiel ktorý spočíva vtom, že v predmetnej veci návrh na zmenu účastníka konania nepodal doterajší účastník konania, ale osoba, ktorá o sebe tvrdí, že na ňu prešlo právo z exekučného titulu. V zmysle § 92 ods. 2 O. s. p. je aj taká osoba oprávnená navrhnúť zmenu účastníka, pričom v návrhu je inkorporovaný aj jej súhlas so vstupom do konania na strane oprávneného. Súhlas povinného sa nevyžaduje bez ohľadu na to, či sa navrhuje zmena oprávneného alebo povinného. Preto súd ani nezisťuje stanovisko tejto osoby k navrhovanej zmene účastníka. Iná je však situácia v prípade oprávneného ako osoby, ktorá svojím návrhom na vykonanie exekúcie iniciovala začatie exekučného konania. V súlade s dispozičnou zásadou, ktorá ovláda aj exekučné konanie platí, že oprávnený musí s navrhovanou zmenou účastníka súhlasiť. Nie je mysliteľné, aby súd pripustil zmenu oprávneného účastníka konania bez jeho vedomia alebo dokonca proti jeho vôli. Preto je potrebné, aby v prípade, keď zmenu navrhuje osoba, ktorá má vstúpiť na miesto oprávneného si súd vyžiadal stanovisko oprávneného, teda toho, kto má z konania vystúpiť. V prejednávanej veci takéto stanovisko nebolo možné zabezpečiť vzhľadom k tomu, že pôvodne oprávnený zanikol bez právneho nástupcu. V prípade, ktorý najvyšší súd prejednával pod sp.zn. 1 ObdoV 45/2007 podal návrh na zmenu navrhovateľa navrhovateľ sám skôr, ako bol vymazaný z obchodného registra. Prejavil tým vôľu vystúpiť z konania a ďalej nebyť účastníkom konania. Preto dovolací súd mohol konštatovať: „ak miesto doterajšieho navrhovateľa sa uvoľnilo pred skončením konania, dôvodne na jeho miesto môže vstúpiť dovolateľ, ktorý túto vôľu prejavil ešte v čase, keď navrhovateľ existoval.“

V predmetnej veci v čase, keď pôvodne oprávnený ešte existoval, tento sám návrh na zmenu oprávneného, ktorý by splňal kritériá v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O. s. p nepodal a ako vyplýva z vyššie uvedeného výkladu, oznámenie spoločnosti I., spol. s r.o. z 15. marca 2006, adresované súdnemu exekútorovi, nebolo spôsobilé privodiť zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného. Kvalifikovaný návrh na zmenu oprávneného bol súdu doručený až v čase, keď pôvodne oprávnený už neexistoval. Pretože neboli splnené všetky predpoklady pre navrhovanú zmenu účastníka exekučného konania, súdy nižšieho stupňa rozhodli správne, keď návrhu na zmenu oprávneného nevyhoveli. Týmto svojím rozhodnutím neodňali dovolateľovi prístup k súdu.

Dovolací súd sa nestotožnil ani s výhradami dovolateľa o údajnej nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd podľa jeho názoru neodpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania, ale sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany odvolateľa, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené jeho návrhu na zmenu oprávneného. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného odvolateľa neuspokojila, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek dovolateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 78/05 uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedených v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dobovom o ochrane ľudských práv a základných slobôd

a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Keďže vady, z ktorých dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nezakladajú prípustnosť dovolania a dovolací súd nezistil ani iný dôvod, ktorý by prípustnosť zakladal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že odmietol dovolanie spoločnosti E. s.r.o. podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Úspešnej povinnej dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (ust. § 243b odsek 5 O.s.p., v spojení s ust. § 224 ods.1 a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. marca 2013

JUDr. Štefan Šatka, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová

Za správnosť vyhotovenia:

